

Luggeminne.

M u s t r å å s t a ñ .

Se on hea Iðianda peâle lota, ja
mitte innunesite peâle.

Paul 118, 8.

Minna ollen laps e pôlves ühhes süggaiwas orgus
ellanud, mis suurte mäggede keskel on. Kohhe
maea tagga hakkab mäggi töusma ja koppel omma
puudega käis jubba waasto mägge. Seal ollen
minna tihti, kui minna öue pealt ehk kambri ak-
naist hemmiku päfest ja öhtu kuud näggini tou-
wad päiva, kuud ja mägge omma metsa ehtes
tähhele pannud ja möelnud: kui ma agga seal
ülleval ollekjin, seal förges mäe otsas, siis ma
wöiksin keik mailma maad ärranähha! Ma mêt-
lejün tööste, et siis keik mailm mo sulma ees piddi
ollema. — Ja se ei olnud ka mitte paljo kör-
wal; lapselik ineel juhtus omma arvamises väähbe

tõe jälgile sama, fest ma ollen kord mitto aastat
pärrast sedda ülle förge mäggede kojo reisnud, ja
siis mäe otsast pool Swabimaad ja Strassburgi
linna näinud ja Reinisjägge ja Wogesi mäggesid
Baselist sadit. — Immelik on mailma surus, ja
ärtaarivamata meie Jumimala väggi.

Neist mäggdedest tean minna nüüd üht luggu
räfida übhest neist maeakestest, mis üksikud seal
ülleval förges metsas seisivad — piisut agga.
maddalama ma peal kui se kassjo, kus peal ma
ollen istunud.

Se maeakenne, fellest tahhan juttustada, seisab
kitjas orgus pöhja pool waasta mägge. Temma
körivas on mönned sured männid möningate öu-
napudelc tule varjuks. Allapiddi mägge on üks
weike koppel, mis allati halsendab; ja festi joseb
weike jõggi wälja; kaewo äres on piisotke pima-
kamber tehtud; maea seina äres seisab linnopu,
kelle perre omma maggasat teito liggidalt männi-
metjast toob. Nenda näitab se weike loht ärra-
lahutuid ja laugel keiget mailmast üks armas
rahhuslinne esloosje ollema, et ta kül förgel ja
ennamiöte kolledal mäggisel maal seisab.

Sün maeakesses olli eune üks perrekond rah-
waist rahhuliste ellanud. Üks tubli waniamoor
oli pärrast mehhe surma sedda lohta, kelle küsses